

Arrest

nr. 78 629 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. O., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Yezidisch-Kurmandji origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woont.

U bent getrouwd met K. M. (...) (O.V. X) met wie u één zoon R. M. (...) heeft (O.V. X). Uit een vorig huwelijk had u al een andere dochter L. M. (...), die verdwenen is in 1993. Haar verdwijning is echter geen reden van uw huidige asielaanvraag.

Van november 1989 tot augustus 1996 werkt u voor het Ministerie van Staatsveiligheid als garagist; u bent er verantwoordelijke voor het autopark. Tijdens uw werk vindt u af en toe documenten van de kaderleden die ze in hun auto's laten liggen.

Vanaf eind 1990 komen mensen naar u toe – u weet niet wie – en eisen van u informatie van op uw werk. Ze willen van u vooral een lijst van oppositieleiden die meetings zouden organiseren. Die bezoeken zullen tot uw vertrek uit Georgië duren. U wordt een aantal keer geslagen en bedreigd, maar

wanneer dat precies gebeurt, kan u zich niet herinneren. Later beginnen ze ook uw zoon te viseren; hij raakt bijvoorbeeld gewond aan zijn hand nadat hij messteken kreeg.

In het jaar 2009 gaat uw zoon naar België. Tijdens zijn afwezigheid is het rustig voor u en daarom roept u hem na een aantal maanden terug naar Georgië. Na zijn terugkomst wordt hij echter meegenomen. 16 of 18 dagen lang wordt hij vastgehouden tot u erin slaagt hem vrij te kopen voor 5000 euro.

Uiteindelijk verlaat u Georgië met uw vrouw en uw zoon. Via Oekraïne rijdt u met twee wagens naar België waar u op 1 september 2011 aankomt en dezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Georgische identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw origineel rijbewijs en een kopie van uw werkkaart bij het Ministerie van Veiligheid."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. O., luidt als volgt:

"Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat uw hele gezin vernietigd zal worden door leden van de oppositie. Wegens uw vroeger werk op het Ministerie van Veiligheid en de goede band die u daardoor had met overheidsmedewerkers, eisten zij van u dat u hen informatie zou doorgeven die de overheid had over oppositieleiden en de activiteiten van de oppositie (CGVS p. 5-6 & p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u er aanvankelijk niet in slaagt aan te duiden **voor wie of wat u precies op de vlucht bent**.

Zo verklaart u eerst op de vlucht te zijn voor mensen die u niet kende en die anderen op u afstuurde. Wie die mensen dan naar u stuurde, weet u niet. Daarop gevraagd of u weet met wie of met wat u een probleem heeft in Georgië, antwoordt u dat u informatie heeft dat mensen achter u aanzitten en dat ze informatie van u wilden, maar wie die mensen achter u aanstuurde weet u nog steeds niet.

Als u gevraagd wordt of u weet voor wie u op de vlucht bent, antwoordt u tweemaal dat u het niet weet (CGVS p. 5 & p. 7).

Pas als u er later tijdens het gehoor op gewezen wordt dat u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u onder druk werd gezet door leden van de oppositiepartij (Vragenlijst CGVS dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.), bevestigt u dat het zeker mensen van de oppositie waren met wie u een probleem had (CGVS p. 8).

Het is echter weinig geloofwaardig dat u aanvankelijk meermaals verklaart niet te weten voor wie u op de vlucht bent en pas bevestigt dat uw vervolgers 'mensen van de oppositie' zijn nadat u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen bij DVZ.

Ten tweede is het opvallend dat u doorheen uw verklaringen **uiterst vaag** blijft over een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat mensen naar u toekwamen en u bedreigden. Wanneer dat begon, kan u echter niet zeggen. Als u gevraagd wordt wanneer ze de laatste keer naar u kwamen, antwoordt u 'voor mijn vertrek'. Als u daarop gevraagd wordt om specifiek te zijn, verklaart u dat dat ongeveer op 24-25 augustus 2011 was. U verklaart daarbij dat u door hen tweemaal geslagen werd.

Op de vraag wanneer dat gebeurde, blijft u het antwoord echter schuldig.

Daarnaast verklaart u dat uw zoon door hen meegenomen werd, maar wanneer dat was kan u zich niet herinneren. U weet enkel dat hij in 2009 een aantal maanden in België was en dat het daarna gebeurde. Verder verklaart u ook dat u ook door die personen gemarteld werd nadat uw zoon was teruggekomen naar Georgië, maar wanneer dat zou geweest zijn, weet u niet (CGVS p. 6-7).

Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u praktisch geen enkele van de feiten die u heeft meegemaakt, kan situeren in de tijd, te meer als blijkt dat het om ernstige daden zou gaan (i.e. bedreigingen, slagen, martelingen, ontvoering).

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door een aantal **fundamentele tegenstrijdigheden** in de verklaringen van u en van uw zoon.

Zo verklaart u dat uw zoon na zijn ontvoering werd vrijgelaten in het park, dat u daartoe eerst een som geld betaalde aan één van zijn ontvoerders in het park – ondertussen zag u uw zoon iets verderop staan met de andere ontvoerders, dat u de gezichten van zijn ontvoerders niet gezien heeft behalve van diegene aan wie u het geld betaalde, dat u uw zoon – toen hij werd vrijgelaten – voor het eerst terugzag in het park na de betaling en dat jullie samen een taxi namen naar huis (CGVS p. 7 & p. 9-10).

Uw zoon daarentegen verklaart dat hij werd vrijgelaten in de Tchavtchavadzestraat (een boulevard) toen zijn ontvoerders met de auto langs de kant stopten en hem lieten uitstappen, dat hij zelf met een taxi

naar huis ging waar u toen zelf niet aanwezig was maar dat jullie elkaar later na zijn thuiskomst thuis weer terugzagen en dat u zijn ontvoerders nooit gezien heeft (CGVS zoon p. 7).

Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, antwoordt uw zoon 'Het park noemt Vakisparki dat zich aan die autostrade bevindt, maar in het park heb ik mijn vader niet gezien. Wilt u hem terugroepen naar hier? Ik herinner goed dat we elkaar thuis hebben gezien. Geld heeft hij wel overhandigd.' (CGVS zoon p. 7).

Hiermee geeft hij op geen enkele manier een overtuigende verklaring voor de verschillen in jullie verklaringen; nochtans gaat het om een essentieel feit in uw asielrelaas (i.e. ontvoering van uw zoon). Bijkomend kan aan het voorvallen van deze ontvoering geen geloof gehecht worden wegens de tegenstrijdige verklaringen van uw zoon hieromtrent.

Zo verklaart hij op het CGVS dat hij vanaf 23 april 2011 voor 18 dagen werd meegenomen (nadat hij vanuit België teruggekeerd was) en dat hij nooit op een ander moment meegenomen werd (CGVS zoon p. 6); terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard dat hij in november 2008 gekidnapt werd voor twee maanden (vrijgelaten in januari 2009 voor zijn vertrek naar België) (CGVS vragenlijst zoon dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.).

Als hij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, slaagt hij er niet in hiervoor een verklaring te geven (CGVS zoon p. 6-7).

Verder verklaart u dat u op straat een aantal keer aangesproken werd door mensen waarbij u ook geslagen werd (CGVS p. 6-7), dat die mensen niet bij u thuis zijn geweest (CGVS p. 9) en dat ze verder geen andere dingen tegen u ondernomen (CGVS p. 9).

Uw zoon echter verklaart dat er dikwijls aan jullie deur werd geklopt en dat er verschillende dreigbrieven achtergelaten werden die u ontving (CGVS zoon p. 7).

Hiermee geconfronteerd, bevestigt u de verklaringen van uw zoon (CGVS p. 9); waardoor u uw eigen, eerdere verklaringen zelf tegensprekt en zo verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Ook verklaart u dat u nooit naar de politie geweest bent in verband met de problemen van u en uw gezin (CGVS p. 9); terwijl uw zoon verklaart dat jullie naar de politie geweest zijn om te praten over jullie problemen en om klachten in te dienen en dat hij één keer (eind 2009) samen met u naar een politieafdeling (meer bepaald de wijkagent van jullie dorp) ging (CGVS zoon p. 9).

Ten slotte verklaart u dat uw zoon naar het ziekenhuis ging om er zijn hand te laten hechten, dat hij op dezelfde dag werd ontslagen en dat hij behalve voor deze hechtingen en voor een longontsteking op heel jonge leeftijd, nooit in een ziekenhuis heeft gelegen (CGVS p. 10).

Uw zoon echter verklaart dat hij tweemaal in het 2 ziekenhuis belandde toen hij slagen had gekregen (onder andere voor de snijwond aan zijn hand), dat hij daar enkele uren bleef voor het verzorgen van zijn hand en voor de andere keer twee weken lang (in 2009) waarbij u hem bijna elke dag ging bezoeken in het ziekenhuis (CGVS zoon p. 8).

Uw zoon wijt deze twee tegenstrijdigheden in verband met jullie eventuele démarches bij de politie en zijn opnames in het ziekenhuis aan het feit dat u neurologische problemen zou hebben en dingen verzint die niet waar zijn (CGVS zoon p. 8 & p. 9).

Ook haalt u zelf tijdens het gehoor een aantal keer aan dat u zich niet alles herinnert en zich niet kan concentreren (CGVS p. 6, p. 7). Van iemand die stelt dat hij omwille van neurologische of geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, mag echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om deze problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is.

Bijgevolg kunnen deze beweringen van u en uw zoon inzake geheugenproblemen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. de tegenstrijdigheden in verband met uw eventuele démarches bij de politie en de ziekenhuisopnames van uw zoon) geenszins wijzigen.

In navolging van deze vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat wat betreft de messteken die uw zoon zou gekregen hebben, de geloofwaardigheid hiervan bijkomend ondermijnd wordt door zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent.

Zo verklaart hij op het CGVS dat hij werd gestoken met een mes drie maanden na de eerste aanval (in 2009 voor zijn eerste verblijf in België) en dat hij nooit op een ander moment met een mes werd aangevallen (CGVS zoon p. 5-6); terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard dat dat gebeurde in april 2010 (CGVS vragenlijst zoon dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.).

Als hij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, blijft hij bij de verklaring dat dat gebeurde voor zijn komst naar België, in april 2009; waardoor deze tegenstrijdigheid aldus overeind blijft (CGVS zoon p. 6).

Ten vierde draagt de **terugkeer van uw zoon van België naar Georgië** in november 2009 (CGVS zoon p. 3) allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Als de mensen die u bedreigden en sloegen daadwerkelijk met uw zoon begonnen af te rekenen zoals u beweert (CGVS p. 6) en u hem om die reden naar België stuurde in september 2009, waar hij een

asielaanvraag indiende omwille van de problemen met uw vervolgers (CGVS zoon p. 3), is het bijzonder ongeloofwaardig dat u hem een aantal maanden later opnieuw naar Georgië terugriep omdat u dacht dat alles terug in orde was (CGVS p. 6).

Terloops zij opgemerkt dat uit het asieldorfier van uw zoon blijkt dat hij zijn eerste asielaanvraag in België wilde stopzetten en terug wilde keren naar Georgië omdat hij bericht had gekregen dat u ernstig ziek was (en dus niet omdat hij vernomen zou hebben dat alles inmiddels in orde was).

Ten vijfde, wat betreft uw **reisroute**, verklaart u per auto gereisd te hebben van Georgië via Oekraïne naar België met uw Georgische identiteitskaart. U weet niet of daarbij internationale reisdocumenten voor u voorzien waren. U verklaart geen identiteitscontrole gehad te hebben en niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengereden, geen identiteitscontrole heeft gekregen en niet weet of er voor u al dan niet documenten voorzien waren.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit uw land vertrokken bent, en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd.

U verklaarde ten slotte dat uw belagers u viseerden omwille van uw origine (CGVS, p. 6).

Afgezien van het feit dat hierboven omstandig werd uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat yezidi in Georgië niet het voorwerp uitmaken van vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u problemen kende met oppositieleden als gevolg van uw eerder werk op het Ministerie van Veiligheid.

De **documenten** die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw Georgische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw werkkaart bevestigt dat u werknemer bent geweest van het Ministerie van Veiligheid, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de problemen die u als gevolg daarvan zou ondervonden hebben."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M. K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Yezidisch-Koerdische origine te zijn. U bent geboren in Yerevan (Armenië) in 1956 en verkreeg daarom het Armeense staatsburgerschap, maar in 1992 gaat u naar Georgië, het land waarvan u sinds 1992 het staatsburgerschap bezit.

U bent getrouwd met de Georgiër O. M. (...) (O.V. 6.868.968) met wie u één zoon R. M. (...) heeft (O.V. 6.490.744). Samen wonen jullie in Tbilissi (Georgië).

U verklaart zelf geen problemen te hebben, maar asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw man en zoon.

Ze werden bedreigd door iemand van de werkplaats van uw man (waar hij werkte van 1989 tot 1996), maar door wie precies weet u niet. Uw man werd enkele keren geslagen en uw zoon werd ontvoerd, maar meer weet u daar niet van.

Uw zoon was eerder al eens naar België geweest.

Uiteindelijk verlaat u Georgië eind augustus 2011. Samen met uw man en zoon reist u met twee auto's van Tbilissi via Oekraïne naar België waar u op 1 september 2011 aankomt en dezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele Georgische identiteitskaart voor aan de Belgische asielinstanties."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M. K., luidt als volgt:

"U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw man O. M. (...) (O.V. 6.868.968) en dat u zelf geen problemen had (CGVS p. 4).

Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Georgische identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg verandert dit document niets aan deze beslissing.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat uw hele gezin vernietigd zal worden door leden van de oppositie. Wegens uw vroeger werk op het Ministerie van Veiligheid en de goede band die u daardoor had met overheidsmedewerkers, eisten zij van u dat u hen informatie zou doorgeven die de overheid had over oppositieleiden en de activiteiten van de oppositie (CGVS p. 5-6 & p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u er aanvankelijk niet in slaagt aan te duiden **voor wie of wat u precies op de vlucht bent**. Zo verklaart u eerst op de vlucht te zijn voor mensen die u niet kende en die anderen op u afstuurde. Wie die mensen dan naar u stuurde, weet u niet. Daarop gevraagd of u weet met wie of met wat u een probleem heeft in Georgië, antwoordt u dat u informatie heeft dat mensen achter u aanzitten en dat ze informatie van u wilden, maar wie die mensen achter u aanstuurde weet u nog steeds niet. Als u gevraagd wordt of u weet voor wie u op de vlucht bent, antwoordt u tweemaal dat u het niet weet (CGVS p. 5 & p. 7). Pas als u er later tijdens het gehoor op gewezen wordt dat u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u onder druk werd gezet door leden van de oppositiepartij (Vragenlijst CGVS dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.), bevestigt u dat het zeker mensen van de oppositie waren met wie u een probleem had (CGVS p. 8). Het is echter weinig geloofwaardig dat u aanvankelijk meermaals verklaart niet te weten voor wie u op de vlucht bent en pas bevestigt dat uw vervolgers 'mensen van de oppositie' zijn nadat u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen bij DVZ.

Ten tweede is het opvallend dat u doorheen uw verklaringen **uiterst vaag** blijft over een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas. Zo verklaart u dat mensen naar u toekwamen en u bedreigden. Wanneer dat begon, kan u echter niet zeggen. Als u gevraagd wordt wanneer ze de laatste keer naar u kwamen, antwoordt u 'voor mijn vertrek'. Als u daarop gevraagd wordt om specifiek te zijn, verklaart u dat dat ongeveer op 24-25 augustus 2011 was. U verklaart daarbij dat u door hen tweemaal geslagen werd. Op de vraag wanneer dat gebeurde, blijft u het antwoord echter schuldig. Daarnaast verklaart u dat uw zoon door hen meegenomen werd, maar wanneer dat was kan u zich niet herinneren. U weet enkel dat hij in 2009 een aantal maanden in België was en dat het daarna gebeurde. Verder verklaart u ook dat u ook door die personen gemarteld werd nadat uw zoon was teruggekomen naar Georgië, maar wanneer dat zou geweest zijn, weet u niet (CGVS p. 6-7). Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u praktisch geen enkele van de feiten die u heeft meegemaakt, kan situeren in de tijd, te meer als blijkt dat het om ernstige daden zou gaan (i.e. bedreigingen, slagen, martelingen, ontvoering).

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door een aantal **fundamentele tegenstrijdigheden** in de verklaringen van u en van uw zoon. Zo verklaart u dat uw zoon na zijn ontvoering werd vrijgelaten in het park, dat u daartoe eerst een som geld betaalde aan één van zijn ontvoerders in het park – ondertussen zag u uw zoon iets verderop staan met de andere ontvoerders, dat u de gezichten van zijn ontvoerders niet gezien heeft behalve van diegene aan wie u het geld betaalde, dat u uw zoon – toen hij werd vrijgelaten – voor het eerst terugzag in het park na de betaling en dat jullie samen een taxi namen naar huis (CGVS p. 7 & p. 9-10). Uw zoon daarentegen verklaart dat hij werd vrijgelaten in de Tshavtchavadzestraat (een boulevard) toen zijn ontvoerders met de auto langs de kant stopten en hem lieten uitstappen, dat hij zelf met een taxi naar huis ging waar u toen zelf niet aanwezig was maar dat jullie elkaar later na zijn thuiskomst thuis weer terugzagen en dat u zijn ontvoerders nooit gezien heeft (CGVS zoon p. 7). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, antwoordt uw zoon 'Het park noemt Vakisparki dat zich aan die autostrade bevindt, maar in het park heb ik mijn vader niet gezien. Wilt u hem terugroepen naar hier? Ik herinner goed dat we elkaar thuis hebben gezien. Geld heeft hij wel overhandigd.' (CGVS zoon p. 7). Hiermee geeft hij op geen enkele manier een overtuigende verklaring voor de verschillen in jullie verklaringen; nochtans gaat het om een essentieel feit in uw asielrelaas (i.e. ontvoering van uw zoon). Bijkomend kan aan het voorvallen van deze ontvoering geen geloof gehecht worden wegens de tegenstrijdige verklaringen van

uw zoon hieromtrent. Zo verklaart hij op het CGVS dat hij vanaf 23 april 2011 voor 18 dagen werd meegenomen (nadat hij vanuit België teruggekeerd was) en dat hij nooit op een ander moment meegenomen werd (CGVS zoon p. 6); terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard dat hij in november 2008 gekidnapt werd voor twee maanden (vrijgelaten in januari 2009 voor zijn vertrek naar België) (CGVS vragenlijst zoon dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.). Als hij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, slaagt hij er niet in hiervoor een verklaring te geven (CGVS zoon p. 6-7). Verder verklaart u dat u op straat een aantal keer aangesproken werd door mensen waarbij u ook geslagen werd (CGVS p. 6-7), dat die mensen niet bij u thuis zijn geweest (CGVS p. 9) en dat ze verder geen andere dingen tegen u ondernomen (CGVS p. 9). Uw zoon echter verklaart dat er dikwijls aan jullie deur werd geklopt en dat er verschillende dreigbrieven achtergelaten werden die u ontving (CGVS zoon p. 7). Hiermee geconfronteerd, bevestigt u de verklaringen van uw zoon (CGVS p. 9); waardoor u uw eigen, eerdere verklaringen zelf tegensprekt en zo verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Ook verklaart u dat u nooit naar de politie geweest bent in verband met de problemen van u en uw gezin 2 (CGVS p. 9); terwijl uw zoon verklaart dat jullie naar de politie geweest zijn om te praten over jullie problemen en om klachten in te dienen en dat hij één keer (eind 2009) samen met u naar een politieafdeling (meer bepaald de wijkagent van jullie dorp) ging (CGVS zoon p. 9). Ten slotte verklaart u dat uw zoon naar het ziekenhuis ging om er zijn hand te laten hechten, dat hij op dezelfde dag werd ontslagen en dat hij behalve voor deze hechtingen en voor een longontsteking op heel jonge leeftijd, nooit in een ziekenhuis heeft gelegen (CGVS p. 10). Uw zoon echter verklaart dat hij tweemaal in het ziekenhuis belandde toen hij slagen had gekregen (onder andere voor de snijwond aan zijn hand), dat hij daar enkele uren bleef voor het verzorgen van zijn hand en voor de andere keer twee weken lang (in 2009) waarbij u hem bijna elke dag ging bezoeken in het ziekenhuis (CGVS zoon p. 8). Uw zoon wijt deze twee tegenstrijdigheden in verband met jullie eventuele démarches bij de politie en zijn opnames in het ziekenhuis aan het feit dat u neurologische problemen zou hebben en dingen verzint die niet waar zijn (CGVS zoon p. 8 & p. 9). Ook haalt u zelf tijdens het gehoor een aantal keer aan dat u zich niet alles herinnert en zich niet kan concentreren (CGVS p. 6, p. 7). Van iemand die stelt dat hij omwille van neurologische of geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, mag echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om deze problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Bijgevolg kunnen deze beweringen van u en uw zoon inzake geheugenproblemen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. de tegenstrijdigheden in verband met uw eventuele démarches bij de politie en de ziekenhuisopnames van uw zoon) geenszins wijzigen.

In navolging van deze vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat wat betreft de messteken die uw zoon zou gekregen hebben, de geloofwaardigheid hiervan bijkomend ondermijnd wordt door zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaart hij op het CGVS dat hij werd gestoken met een mes drie maanden na de eerste aanval (in 2009 voor zijn eerste verblijf in België) en dat hij nooit op een ander moment met een mes werd aangevallen (CGVS zoon p. 5-6); terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard dat dat gebeurde in april 2010 (CGVS vragenlijst zoon dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.). Als hij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, blijft hij bij de verklaring dat dat gebeurde voor zijn komst naar België, in april 2009; waardoor deze tegenstrijdigheid aldus overeind blijft (CGVS zoon p. 6).

Ten vierde draagt de **terugkeer van uw zoon van België naar Georgië** in november 2009 (CGVS zoon p. 3) allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Als de mensen die u bedreigden en sloegen daadwerkelijk met uw zoon begonnen af te rekenen zoals u beweert (CGVS p. 6) en u hem om die reden naar België stuurde in september 2009, waar hij een asielaanvraag indiende omwille van de problemen met uw vervolgers (CGVS zoon p. 3), is het bijzonder ongeloofwaardig dat u hem een aantal maanden later opnieuw naar Georgië terugriep omdat u dacht dat alles terug in orde was (CGVS p. 6). Terloops zij opgemerkt dat uit het asioldossier van uw zoon blijkt dat hij zijn eerste asielaanvraag in België wilde stopzetten en terug wilde keren naar Georgië omdat hij bericht had gekregen dat u ernstig ziek was (en dus niet omdat hij vernomen zou hebben dat alles inmiddels in orde was).

Ten vijfde, wat betreft uw **reisroute**, verklaart u per auto gereisd te hebben van Georgië via Oekraïne naar België met uw Georgische identiteitskaart. U weet niet of daarbij internationale reisdocumenten voor u voorzien waren. U verklaart geen identiteitscontrole gehad te hebben en niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengereisd, geen identiteitscontrole heeft gekregen en niet weet of er voor u al dan niet documenten voorzien waren. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt

voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit uw land vertrokken bent, en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd.

U verklaarde ten slotte dat uw belagers u viseerden omwille van uw origine (CGVS, p. 6). Afgezien van het feit dat hierboven omstandig werd uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat yezidi in Georgië niet het voorwerp uitmaken van vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u problemen kende met oppositieleden als gevolg van uw eerder werk op het Ministerie van Veiligheid. De **documenten** die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw Georgische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw werkkaart bevestigt dat u werknemer bent geweest van het Ministerie van Veiligheid, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de problemen die u als gevolg daarvan zou ondervonden hebben."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. R., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Yezidisch-Koerdische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woont.

bent de zoon van K. M. (...) (O.V. 6.868.968) en O. M. (...) (O.V. 6.868.968).

Uw vader heeft problemen met de partij Free Georgia wegens zijn werk bij het Ministerie van Staatsveiligheid: die partij wil informatie verkrijgen via uw vader.

In het jaar 2009 wordt u op straat aangevallen door drie mannen met een matrak waardoor u in het ziekenhuis belandt. U weet niet door wie of waarom u geslagen werd. U wordt ook een tweede keer aangevallen, drie maanden na de eerste aanval; dit keer krijgt u messteken in de hand. Als gevolg van de slagen zal u ook twee keer naar het ziekenhuis gaan.

In datzelfde jaar vertrekt u uit uw land. Op 12 augustus 2009 dient u een asielaanvraag in in Polen. U wacht er de procedure echter niet af en reist door naar België waar u op 17 september 2009 een eerste asielaanvraag indient.

Ook deze procedure wacht u niet af en u keert in november 2009 met het vliegtuig vrijwillig naar Georgië terug omdat uw vader u had laten weten dat de situatie verbeterd was.

Eind 2009 gaat u samen met uw vader naar de politie om jullie problemen te melden maar die blijken niet bereid om iets te ondernemen. Er wordt bij jullie thuis vaak aan de deur geklopt en er worden verschillende dreigbrieven bij jullie thuis achtergelaten.

Op 23 april 2011 wordt u door een aantal mannen ontvoerd van op straat en 18 dagen vastgehouden. Uw ontvoerders zeggen u dat u uw vader moet zeggen met hen samen te werken. Uw vader slaagt erin u vrij te kopen.

Naast de problemen als gevolg van het werk van uw vader, heeft u ook problemen wegens uw etnische origine. Geregeld wordt u op straat beledigd, vernederd en geslagen.

Uiteindelijk verlaat u Georgië eind augustus 2011. Samen met uw ouders rijdt u via Oekraïne met twee wagens naar België waar u eind augustus 2011 aankomt en op 1 september 2011 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Georgische identiteitskaart en uw originele geboorteakte."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. R., luidt als volgt:

"U verklaart dat de oorzaak van uw asielaanvraag de problemen van uw vader zijn, i.e. de bedreigingen die hij van leden van de oppositiepartij Free Georgia kreeg omwille van zijn werk bij het Ministerie van Staatsveiligheid (CGVS p. 5).

U verklaart ook andere problemen te hebben (i.e. beledigingen en slagen op straat wegens uw Yezidische origine), maar voegt eraan toe dat dat niet de reden van uw asielaanvraag is (CGVS p. 5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze beslissing. Uw Georgische identiteitskaart en uw geboorteakte bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat uw hele gezin vernietigd zal worden door leden van de oppositie. Wegens uw vroeger werk op het Ministerie van Veiligheid en de goede band die u daardoor had met overheidsmedewerkers, eisten zij van u dat u hen informatie zou doorgeven die de overheid had over oppositieleiden en de activiteiten van de oppositie (CGVS p. 5-6 & p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u er aanvankelijk niet in slaagt aan te duiden **voor wie of wat u precies op de vlucht bent**. Zo verklaart u eerst op de vlucht te zijn voor mensen die u niet kende en die anderen op u afstuurde. Wie die mensen dan naar u stuurde, weet u niet. Daarop gevraagd of u weet met wie of met wat u een probleem heeft in Georgië, antwoordt u dat u informatie heeft dat mensen achter u aanzitten en dat ze informatie van u wilden, maar wie die mensen achter u aanstuurde weet u nog steeds niet. Als u gevraagd wordt of u weet voor wie u op de vlucht bent, antwoordt u tweemaal dat u het niet weet (CGVS p. 5 & p. 7). Pas als u er later tijdens het gehoor op gewezen wordt dat u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u onder druk werd gezet door leden van de oppositiepartij (Vragenlijst CGVS dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.), bevestigt u dat het zeker mensen van de oppositie waren met wie u een probleem had (CGVS p. 8). Het is echter weinig geloofwaardig dat u aanvankelijk meermaals verklaart niet te weten voor wie u op de vlucht bent en pas bevestigt dat uw vervolgers 'mensen van de oppositie' zijn nadat u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen bij DVZ.

Ten tweede is het opvallend dat u doorheen uw verklaringen **uiterst vaag** blijft over een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas. Zo verklaart u dat mensen naar u toekwamen en u bedreigden. Wanneer dat begon, kan u echter niet zeggen. Als u gevraagd wordt wanneer ze de laatste keer naar u kwamen, antwoordt u 'voor mijn vertrek'. Als u daarop gevraagd wordt om specifieker te zijn, verklaart u dat dat ongeveer op 24-25 augustus 2011 was. U verklaart daarbij dat u door hen tweemaal geslagen werd. Op de vraag wanneer dat gebeurde, blijft u het antwoord echter schuldig. Daarnaast verklaart u dat uw zoon door hen meegenomen werd, maar wanneer dat was kan u zich niet herinneren. U weet enkel dat hij in 2009 een aantal maanden in België was en dat het daarna gebeurde. Verder verklaart u ook dat u ook door die personen gemarteld werd nadat uw zoon was teruggekomen naar Georgië, maar wanneer dat zou geweest zijn, weet u niet (CGVS p. 6-7). Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u praktisch geen enkele van de feiten die u heeft meegemaakt, kan situeren in de tijd, te meer als blijkt dat het om ernstige daden zou gaan (i.e. bedreigingen, slagen, martelingen, ontvoering).

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door een aantal **fundamentele tegenstrijdigheden** in de verklaringen van u en van uw zoon. Zo verklaart u dat uw zoon na zijn ontvoering werd vrijgelaten in het park, dat u daartoe eerst een som geld betaalde aan één van zijn ontvoerders in het park – ondertussen zag u uw zoon iets verderop staan met de andere ontvoerders, dat u de gezichten van zijn ontvoerders niet gezien heeft behalve van diegene aan wie u het geld betaalde, dat u uw zoon – toen hij werd vrijgelaten – voor het eerst terugzag in het park na de betaling en dat jullie samen een taxi namen naar huis (CGVS p. 7 & p. 9-10). Uw zoon daarentegen verklaart dat hij werd vrijgelaten in de Tchavtchavadzestraat (een boulevard) toen zijn ontvoerders met 2 de auto langs de kant stopten en hem lieten uitstappen, dat hij zelf met een taxi naar huis ging waar u toen zelf niet aanwezig was maar dat jullie elkaar later na zijn thuiskomst thuis weer terugzagen en dat u zijn ontvoerders nooit gezien heeft (CGVS zoon p. 7). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, antwoordt uw zoon 'Het park noemt Vakisparki dat zich aan die autostrade bevindt, maar in het park heb ik mijn vader niet gezien. Wilt u hem terugroepen naar hier? Ik herinner goed dat we elkaar thuis hebben gezien. Geld heeft hij wel overhandigd.' (CGVS zoon p. 7). Hiermee geeft hij op geen enkele manier een overtuigende verklaring voor de verschillen in jullie verklaringen; nochtans gaat het om een essentieel feit in uw asielrelaas (i.e. ontvoering van uw zoon). Bijkomend kan aan het voorvallen van deze ontvoering geen geloof gehecht worden wegens de tegenstrijdige verklaringen van uw zoon hieromtrent. Zo verklaart hij op het CGVS dat hij vanaf 23 april 2011 voor 18 dagen werd meegenomen (nadat hij vanuit België teruggekeerd was) en dat hij nooit op een ander moment meegenomen werd (CGVS zoon p. 6); terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard dat hij in november 2008 gekidnapt werd voor twee maanden (vrijgelaten in januari 2009 voor zijn vertrek naar België) (CGVS vragenlijst zoon dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.). Als hij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, slaagt hij er niet in hiervoor een verklaring te geven (CGVS zoon p. 6-7). Verder verklaart u dat u op straat een aantal keer aangesproken werd door mensen waarbij u ook geslagen werd (CGVS p. 6-7), dat die mensen niet bij u thuis zijn geweest (CGVS p. 9) en dat ze verder geen andere dingen tegen u ondernomen (CGVS p. 9). Uw zoon echter verklaart dat er dikwijls aan jullie deur werd geklopt en dat er verschillende dreigbrieven achtergelaten werden die u ontving (CGVS zoon p. 7). Hiermee geconfronteerd, bevestigt u de verklaringen van uw zoon (CGVS p.

9); waardoor u uw eigen, eerdere verklaringen zelf tegenspreekt en zo verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Ook verklaart u dat u nooit naar de politie geweest bent in verband met de problemen van u en uw gezin (CGVS p. 9); terwijl uw zoon verklaart dat jullie naar de politie geweest zijn om te praten over jullie problemen en om klachten in te dienen en dat hij één keer (eind 2009) samen met u naar een politieafdeling (meer bepaald de wijkagent van jullie dorp) ging (CGVS zoon p. 9). Ten slotte verklaart u dat uw zoon naar het ziekenhuis ging om er zijn hand te laten hechten, dat hij op dezelfde dag werd ontslagen en dat hij behalve voor deze hechtingen en voor een longontsteking op heel jonge leeftijd, nooit in een ziekenhuis heeft gelegen (CGVS p. 10). Uw zoon echter verklaart dat hij tweemaal in het ziekenhuis belandde toen hij slagen had gekregen (onder andere voor de snijwond aan zijn hand), dat hij daar enkele uren bleef voor het verzorgen van zijn hand en voor de andere keer twee weken lang (in 2009) waarbij u hem bijna elke dag ging bezoeken in het ziekenhuis (CGVS zoon p. 8). Uw zoon wijt deze twee tegenstrijdigheden in verband met jullie eventuele démarches bij de politie en zijn opnames in het ziekenhuis aan het feit dat u neurologische problemen zou hebben en dingen verzint die niet waar zijn (CGVS zoon p. 8 & p. 9). Ook haalt u zelf tijdens het gehoor een aantal keer aan dat u zich niet alles herinnert en zich niet kan concentreren (CGVS p. 6, p. 7). Van iemand die stelt dat hij omwille van neurologische of geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, mag echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om deze problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Bijgevolg kunnen deze beweringen van u en uw zoon inzake geheugenproblemen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. de tegenstrijdigheden in verband met uw eventuele démarches bij de politie en de ziekenhuisopnames van uw zoon) geenszins wijzigen.

In navolging van deze vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat wat betreft de messteken die uw zoon zou gekregen hebben, de geloofwaardigheid hiervan bijkomend ondermijnd wordt door zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaart hij op het CGVS dat hij werd gestoken met een mes drie maanden na de eerste aanval (in 2009 voor zijn eerste verblijf in België) en dat hij nooit op een ander moment met een mes werd aangevallen (CGVS zoon p. 5-6); terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard dat dat gebeurde in april 2010 (CGVS vragenlijst zoon dd. 4.10.2011 p. 3 vraag 3.5.). Als hij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, blijft hij bij de verklaring dat dat gebeurde voor zijn komst naar België, in april 2009; waardoor deze tegenstrijdigheid aldus overeind blijft (CGVS zoon p. 6).

Ten vierde draagt de **terugkeer van uw zoon van België naar Georgië** in november 2009 (CGVS zoon p. 3) allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Als de mensen die u bedreigden en sloegen daadwerkelijk met uw zoon begonnen af te rekenen zoals u beweert (CGVS p. 6) en u hem om die reden naar België stuurde in september 2009, waar hij een asielaanvraag indiende omwille van de problemen met uw vervolgers (CGVS zoon p. 3), is het bijzonder ongeloofwaardig dat u hem een aantal maanden later opnieuw naar Georgië terugriep omdat u dacht dat alles terug in orde was (CGVS p. 6). Terloops zij opgemerkt dat uit het asioldossier van uw zoon blijkt dat hij zijn eerste asielaanvraag in België wilde stopzetten en terug wilde keren naar Georgië omdat hij bericht had gekregen dat u ernstig ziek was (en dus niet omdat hij vernomen zou hebben dat alles inmiddels in orde was).

Ten vijfde, wat betreft uw **reisroute**, verklaart u per auto gereisd te hebben van Georgië via Oekraïne naar België met uw Georgische identiteitskaart. U weet niet of daarbij internationale reisdocumenten 3 voor u voorzien waren. U verklaart geen identiteitscontrole gehad te hebben en niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengereisd, geen identiteitscontrole heeft gekregen en niet weet of er voor u al dan niet documenten voorzien waren. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit uw land vertrokken bent, en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd.

U verklaarde ten slotte dat uw belagers u viseerden omwille van uw origine (CGVS, p. 6). Afgezien van het feit dat hierboven omstandig werd uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat yezidi in Georgië niet het voorwerp uitmaken van vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u problemen kende met oppositieleiden als gevolg van uw eerder werk op het Ministerie van Veiligheid. De **documenten** die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw Georgische identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten

immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw werkkaart bevestigt dat u werknemer bent geweest van het Ministerie van Veiligheid, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de problemen die u als gevolg daarvan zou ondervonden hebben."

Wat betreft de problemen die u ondervonden zou hebben omwille van uw Yezidische origine, die volgens u niets te maken hebben met de problemen van uw vader (CGVS p. 9), verklaart u aanvankelijk dat de Georgiërs erg tegen jullie waren, dat jullie vernederd werden en dat u hierom enkele keren geslagen werd. Als u gevraagd wordt wat u concreet meegemaakt heeft omdat u Yezidi bent, antwoordt u dat het gebeurde toen u met vrienden op straat liep, dat het dikwijls gebeurde dat u niet mocht deelnemen aan gesprekken en dat er u vaak werd gezegd naar uw land terug te keren. Als u gevraagd wordt hoeveel keer het gebeurde dat u werd vernederd of geslagen, antwoordt u 'niet zo vaak. Maar het is toch gebeurd'. Niet alleen is dit antwoord tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat het 'dikwijls' en 'vaak' gebeurde; bovendien slaagt u er niet in deze feiten concreet te situeren in de tijd ('een jaar geleden, voor ons vertrek ook nog'). Daarop gevraagd of u concreet kunt zeggen wanneer er iets gebeurde, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 8). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Als u daadwerkelijk op straat geslagen werd omwille van uw etnische afkomst, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u meer concrete momenten, locaties en feiten van deze gebeurtenissen kan benoemen, en zich niet beperkt tot algemene en vage termen als 'vaak', 'dikwijls', 'af en toe', 'bepaalde zaken'. Bijgevolg kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u in uw land problemen hebben gekend omwille van uw Yezidische origine. Ten overvloede zij opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat yezidi in Georgië niet het voorwerp uitmaken van vervolging."

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 4 februari 2012 (zie p. 2) een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Verzoekers gaan vooreerst in op de bewijslast.

Vervolgens benadrukken ze dat verzoeker in zijn land van herkomst werkzaam was op het Ministerie van Staatsveiligheid. Omwille van dit werk en wegens goede contacten met overheidsmedewerkers, werd verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 3) *"diverse keren onrechtstreeks benaderd door leden van de oppositie, aangezien zij meenden dat verzoeker bruikbare en pertinente inlichtingen zou bezitten over hen"*. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal dit niet betwist.

Verzoekers vinden het *"bevreemdend"* dat de commissaris-generaal stelt niet te kunnen achterhalen voor wie of wat verzoeker op de vlucht is; ze laten gelden dat verzoeker tijdens zijn verhoor duidelijk heeft verklaard dat er bepaalde personen naar hem werden toegestuurd, maar dat hij die *"evidentelijk"* niet kende en waarover hij geen nadere specifieke informatie kan verstrekken.

Voorts wijzen verzoekers er op dat verzoeker tevens heeft vermeld dat de opdrachtgevers van deze onbekende personen leden waren van de oppositiepartij.

Dat de commissaris-generaal derhalve niet zou weten voor wat of voor wie verzoekers op de vlucht zouden zijn, vinden ze *"ridicuu"*; ze stellen tevens dat dit getuigt van desinteresse in hoofde van de commissaris-generaal voor hun zaak.

Verder laten verzoekers gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn"* niet mogen gebruikt worden als beslissende factoren in de oordeelsvorming; van *"fundamentele tegenstrijdigheden"* kan volgens verzoekers geen sprake zijn.

Ze wijzen erop dat verzoeker aan een posttraumatische stresssyndroom lijdt, waardoor hij zich moeilijk data en gebeurtenissen kan herinneren en stellen dat verzoeker en zijn zoon dit gemeld hebben tijdens hun verhoren.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal *"ten minste aan verzoeker (had) kunnen verzoeken om een dergelijk medisch attest in de loop van de procedure neer te leggen, wat in casu niet gebeurd is"*; bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een medisch attest.

De terugkeer van hun zoon naar Georgië verklaren verzoekers door er op te wijzen dat verzoeker dacht dat de orde zich had hersteld. Ook het feit dat de zoon wilde terugkeren naar Georgië omdat zijn vader ziek was, is volgens verzoekers juist al doet dit volgens hen geen afbreuk aan het feit dat de situatie inmiddels verbeterd was.

Verzoekers gaan vervolgens in op de “*gedeelde bewijslast*” en stellen dat de neergelegde stukken hun verklaringen aannemelijk maken. In geval van materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen, volstaan volgens verzoekers hun eigen verklaringen voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn; ze laten gelden dat in dit geval hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, wat in casu volgens hen niet is gebeurd.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal vermoedt dat ze hun Georgische paspoorten achterhouden en benadrukken dat ze “*op volkomen illegale wijze naar België zijn gereisd*”.

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht (zie het verzoekschrift, p. 4-5), waarna ze besluiten dat de bestreden beslissingen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden.

Ze voeren aan dat de bestreden beslissingen “*allerminst een voldoende motivering*” bevatten, aangezien (i) verzoekers een objectief stuk bijbrengen waaruit blijkt dat verzoeker tewerkgesteld was bij het Ministerie van Veiligheid in Georgië; (ii) de lastens verzoeker weerhouden tegenstrijdigheden “*onbelangrijke kleinigheden*” betreffen die geen afbreuk doen aan de grond van de zaak; (iii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen met zijn zoon “*eerder worden verklaard door zijn ernstige medische aandoeningen aan welk hij lijdt en waarvoor hij thans in behandeling is*”; (iv) de terugkeer van verzoekers zoon en de vlucht van het gezin “*minstens aantoon dat verzoekers wel degelijk problemen kenden in Georgië*”; (v) verzoekers zoon zich tijdens zijn eerdere asielaanvraag baseerde op de vervolgingen van zijn vader en het hiermee gepaard gaande gevaar voor zichzelf; (vi) de reisroute van verzoekers “*juist is*” gezien de commissaris-generaal niet aantoon dat er geen illegale binnenkomsten zouden bestaan in de EU en gezien hij “*lukraak verwijst naar haar stukken toegevoegd aan het administratief dossier, zonder te staven dat illegale binnenkomst in de Schengenzone niet bestaande is*”; (vii) verzoekers problemen “*politiek gerelateerd zijn en veroorzaakt zijn door de gewelddaden en intimidaties van de heersende oppositie in Georgië*”.

Verzoekers laten gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 5) “*de minister van Binnenlandse Zaken de plicht (heeft) zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding*”; ze verwijzen dienaangaande naar rechtsleer en rechtspraak en besluiten dat dit onbehoorlijk gedrag uitmaakt in hoofde van de Minister van Binnenlandse zaken en dat de Belgische staat “*onzorgvuldig onderzoek geleverd heeft*”.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster M. K. en verzoeker M. R. zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van verzoeker, M. O., haar man, respectievelijk zijn vader, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg,

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoekers laten gelden dat verzoeker in zijn land van herkomst werkzaam was op het Ministerie van Veiligheid en dat hij vanwege dit werk en vanwege zijn contacten met overheidsmedewerkers- "*diverse keren onrechtstreeks benaderd door leden van de oppositie*".

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal deze gegevens op zich inderdaad niet betwist; het eigenlijke asielrelaas van verzoekers is echter, zoals hierna zal blijken, ongeloofwaardig.

Verzoekers vinden het "*bevreemdend*" dat de commissaris-generaal stelt niet te kunnen achterhalen voor wie of wat verzoeker op de vlucht is, aangezien verzoeker tijdens zijn verhoren duidelijk heeft verklaard dat er bepaalde personen op hem af werden gestuurd en dat hij tevens heeft gemeld dat de opdrachtgevers van deze personen leden waren van de oppositiepartij.

De Raad stelt echter vast dat deze beweringen niet stroken met de inhoud van het administratief dossier.

Daaruit blijkt immers dat aan verzoeker bij zijn verhoor op 5 december 2011 op het Commissariaat-generaal daaromtrent vragen werden gesteld (zie het verhoorverslag, p. 5) en dat verzoeker pas na confrontatie met zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, beaamde dat het inderdaad leden van de oppositiepartij zijn die ze vrezen (zie het gehoorverslag, p. 8).

Het feit dat verzoeker bij een verhoor -op het Commissariaat-generaal- blijkbaar niet meer weet wie hij bij een eerder verhoor -bij de Dienst Vreemdelingenzaken- als actoren van vervolging heeft opgegeven, schept inderdaad enige onduidelijkheid die echter volledig ten laste komt van diegene die incoherente verklaringen aflegt. Het besluit van verzoeker dat hij een desinteresse voor zijn asielrelaas ontwaart in hoofde van de commissaris-generaal in zijn asielrelaas, doet de waarheid geweld aan.

Waar verzoekers laten gelden dat "*minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn*" niet mogen gebruikt worden als beslissende factoren en dat van "*fundamentele tegenstrijdigheden*" in het relaas geen sprake is, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal op basis van wezenlijke gegevens terecht heeft vastgesteld dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk maken.

Hoewel verzoekers in hun verzoekschrift weliswaar beweren dat hun verklaringen vrij zijn van tegenstrijdigheden en dat de vaagheden eerder "*onbelangrijke kleinigheden betreffen*", laten ze evenwel na de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en geven derhalve geen verklaring voor de onderstaande vaagheden en tegenstrijdigheden.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker uiterst vaag blijft over een aantal cruciale elementen uit zijn asielrelaas. Hij verklaarde dat mensen naar hem toekwamen en hem bedreigden, maar kon niet zeggen wanneer dat begon. Als verzoeker gevraagd werd wanneer ze de laatste keer naar hem kwamen, antwoordde hij “voor mijn vertrek” en later dat dat ongeveer op 24-25 augustus 2011 was. Verzoeker verklaarde tevens dat hij door hen tweemaal geslagen werd, maar kon niet zeggen wanneer. Verder stelde verzoeker dat zijn zoon door hen meegenomen werd, maar wanneer dat was kon hij zich evenmin niet herinneren. Tot slot verklaarde verzoeker ook dat hij door die personen gemarteld werd nadat zijn zoon was teruggekeerd naar zijn land, maar hij weet niet wanneer dat was. Van een asielzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. De vaagheid omtrent deze cruciale elementen tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan.

Bovendien merkt de Raad een aantal fundamentele tegenstrijdigheden op in de verklaringen van verzoeker en van zijn zoon.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn zoon na zijn ontvoering werd vrijgelaten in een park, dat hij daartoe eerst een som geld betaalde aan één van zijn ontvoerders in het park en dat hij zijn zoon –toen hij werd vrijgelaten– voor het eerst terugzag in het park na de betaling en dat ze samen een taxi namen naar huis; verzoekers zoon daarentegen verklaarde dat hij werd vrijgelaten in de Tchavtchavadzestraat (een boulevard) toen zijn ontvoerders met de auto langs de kant stopten en hem lieten uitstappen, dat hij zelf met een taxi naar huis ging waar zijn vader toen zelf niet aanwezig was maar dat ze elkaar later na zijn thuiskomst thuis weer terugzagen en dat verzoeker de ontvoerders nooit gezien heeft.

Nog aangaande die ontvoering verklaarde verzoekers zoon op het Commissariaat-generaal dat hij nadat hij naar zijn land was teruggekeerd, vanaf 23 april 2011 voor 18 dagen werd meegenomen en dat hij nooit op enig ander ogenblik meegenomen werd, terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij in november 2008 gekidnapt werd en vrijgelaten in januari 2009, vóór zijn vertrek naar België.

Tevens merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij op straat een aantal keer aangesproken werd door personen waarbij hij ook geslagen werd, dat deze niet bij hem thuis zijn geweest en niets anders tegen hem hebben ondernomen; verzoekers zoon verklaarde daarentegen dat er dikwijls aan hun deur werd geklopt en dat er voor verzoeker verschillende dreigbrieven achtergelaten werden.

Ook verklaarde verzoeker dat hij nooit naar de politie is geweest in verband met de problemen, terwijl zijn zoon verklaarde dat ze naar de politie zijn geweest om klacht in te dienen en dat hij daarbij ook een keer, eind 2009, samen met zijn vader naar de wijkagent van het dorp ging.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn zoon naar het ziekenhuis ging om er kwetsuren aan zijn hand te laten verzorgen, dat hij op dezelfde dag werd ontslagen en dat hij behalve voor deze kwetsuur en voor een longontsteking op heel jonge leeftijd, nooit in een ziekenhuis heeft gelegen; zijn zoon verklaarde echter dat hij tweemaal in het ziekenhuis belandde, een keer toen hij slagen had gekregen, dat hij in het ziekenhuis enkele uren bleef om letsels aan zijn hand te laten verzorgen en een andere keer in 2009, gedurende twee weken, waarbij hij haast elke dag bezoek van zijn vader ontving.

Tot slot verklaarde de zoon van verzoeker op het Commissariaat-generaal dat hij een enige keer een meswonde opliep drie maanden na de eerste aanval -in 2009 vóór zijn eerste verblijf in België-, terwijl hij op Dienst Vreemdelingenzaken dit voorval situeerde in april 2010.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is nuttige methode om de waarachtigheid van bepaalde feiten na te gaan. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas; divergerende verklaringen keren zich tegen de geloofwaardigheid ervan.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker aan een posttraumatische stresssyndroom lijdt, waardoor hij zich moeilijk data en gebeurtenissen kan herinneren en dat dit gemeld werd bij het verhoor. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij zich niet kon concentreren (zie het verhoorverslag, p. 6 en 7). Uit het verhoorverslag kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker de vragen niet begrepen heeft, noch dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om erop te antwoorden.

De Raad neemt dan ook verzoekers medische toestand niet aan als een verschoningsgrond voor de vaagheden en incoherenties in zijn relaas.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal *"ten minste aan verzoeker (had) kunnen verzoeken om een dergelijk medisch attest in de loop van de procedure neer te leggen, wat in casu niet gebeurd is"*, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om hem dienaangaande voorstellen te doen.

Aangaande het medisch attest van 24 januari 2012 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad vooreerst vast dat dit stuk bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken; verder kan uit dit stuk niet afgeleid worden dat verzoeker lijdt aan geheugenproblemen, noch dat *"hij zich moeilijk bijzondere data en gebeurtenissen kan herinneren en weergeven"*, noch dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker *"eerder worden verklaard door zijn ernstige medische aandoeningen"*.

Als uitleg voor de terugkeer van de zoon van verzoekers naar zijn land wordt gegeven dat verzoeker dacht dat de orde zich had hersteld; dat zijn zoon had verklaard dat zijn terugkeer ingegeven was door de ziekte van zijn vader, doet volgens het verzoekschrift geen afbreuk aan het feit dat verzoeker dacht dat de situatie verbeterd was.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij wanneer die besluit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn zoon naar Georgië terugriep na een aantal maanden *"omdat de situatie verbeterd was"*, aangezien verzoeker had verklaard dat de personen die hem bedreigden en sloegen, zich ook tegen zijn zoon keerden en hij hem om die in september 2009 naar België had gestuurd -waar hij een asielaanvraag indiende omwille van problemen met de personen die -ook- zijn vader vervolgden-.

De stelling in het verzoekschrift dat de vlucht van het hele gezin *"minstens aantoonde dat verzoekers wel degelijk problemen kenden in Georgië"* en dat verzoekers zoon *"tijdens zijn eerdere asielrelaas zich baseerde op de vervolgingen van zijn vader"* doen geen afbreuk aan voormeld besluit.

Op het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers hun interne paspoorten achterhouden antwoorden verzoekers dat ze *"op volkomen illegale wijze naar België zijn gereisd"*.

Aangaande de reisroute, laten ze gelden dat deze *"juist is"*; dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat er geen illegale binnenkomsten gebeuren in de EU maar *"lukraak verwijst naar stukken toegevoegd aan het administratief dossier, zonder te staven dat illegale binnenkomst in de Schengenzone niet bestaande is"*.

Deze repliek houdt geen steek; de commissaris-generaal stelde immers in de beslissing:

*"Ten vijfde, wat betreft uw **reisroute**, verklaart u per auto gereisd te hebben van Georgië via Oekraïne naar België met uw Georgische identiteitskaart. U weet niet of daarbij internationale reisdocumenten voor u voorzien waren. U verklaart geen identiteitscontrole gehad te hebben en niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig.*

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengereiden, geen identiteitscontrole heeft gekregen en niet weet of er voor u al dan niet documenten voorzien waren.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit uw land vertrokken bent, en wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd."

Uit bedoelde informatie kon de commissaris-generaal besluiten dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles de regel zijn. De enkele bewering van verzoekers dat hun inreis in de EU *"volkomen illegaal"* gebeurde, volstaat niet om de afwijking van de regel van een strenge controle, te verklaren. Indien verzoekers beweren zonder controle de EU te zijn binnengekomen, dienen ze in het licht van voormelde informatie, minstens op te geven waar en op welke manier ze de grenscontrole hebben weten te ontlopen, waartoe ze totaal in gebreke blijven.

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal; het achterhouden van een interne paspoort kan enkel maar ingegeven zijn om de ontdekking van gegevens die tegen het relaas van verzoeker pleiten te verhinderen, wat lijnrecht ingaat tegen de verplichting die op elke asielzoeker rust, namelijk de waarheid vertellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens hun verhoor op 5 december 2011 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De bestreden beslissingen werden op een correcte wijze genomen en zijn gemotiveerd.

Naast een uiteenzetting van de motieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE